

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2025

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Omgevingsrecht	3
Omgevingswet	3
Wabo	6
Natuurbescherming	8
Planschade	9
Waterwet	10
Ambtenarenrecht	12
Sociale zekerheid overig	14
Bestuursrecht overig	15
APV	15
Arbeidsomstandigheden	16
AVG	17
Beveiligingswerkzaamheden	19
Evenementen	19
Huisvesting	20
Studiefinanciering	23
Verkeer	24
Vreemdelingenrecht	25
Richtlijnen en verordeningen	25
Visum	27

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2025, 833

Rechtbank Gelderland, 25-07-2025, [ECLI:NL:RBGEL:2025:6055](#)

college van burgemeester en wethouders van Zevenaar, verweerder.

Awb 1:2 lid 1, 1:3 lid 3

BELANGHEBBENDE. GEVOLGEN ENIGE BETEKENIS. I.c. wordt geoordeeld dat eiser 3 geen persoonlijk belang heeft bij de omgevingsvergunning en dat hij daarom niet kan worden aangemerkt als een belanghebbende in de zin van artikel 1:2, eerste lid, van de Awb. Daarvoor wordt van belang geacht dat zijn de woning en het bedrijfspand van eiser 3 op ongeveer 400 meter afstand van het pand zijn gelegen. Eiser 3 heeft geen zicht op het pand vanuit zijn woning of bedrijfspand. Verder zijn de woning en het bedrijfspand van eiser 3 buiten het onderzoeksgebied van de parkeerdrukonderzoeken gelegen.

AANVRAAG. I.c. wordt geoordeeld dat vergunninghouder een belanghebbende is en dat het verzoek van de vergunninghouder om een omgevingsvergunning daarom terecht is aangemerkt als een aanvraag in de zin van artikel 1:3, derde lid, van de Awb. Er doet zich hier namelijk geen situatie voor waarin moet worden geoordeeld dat het bij de beoordeling van het verzoek aannemelijk was dat de voorgenomen activiteit niet kan worden uitgevoerd. De enkele omstandigheid dat een toestemming van de eigenaar ontbrak bij de aanvraag betekent niet dat daarmee vaststaat dat de eigenaar van het pand geen toestemming wil geven voor de voorgenomen activiteit. Verder wordt opgemerkt dat bij het wijzigingsbesluit de toestemming van de eigenaar voor de voorgenomen activiteit alsnog is toegevoegd.

JnB 2025, 834

ABRS, 06-08-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:3683](#)

college van burgemeester en wethouders van Hoorn.

Awb 6:6

VERTEGENWOORDIGING. Afwijzing verzoek proceskostenvergoeding. I.c. is terecht geoordeeld dat Mediahuis Nederland B.V. en Mediahuis NL B.V. niet dezelfde rechtspersoon zijn. Uit de overgelegde stukken volgde daarom niet dat persoon C en persoon B, als bestuurders van Mediahuis NL B.V., bevoegd waren om namens Mediahuis Regionaal B.V., gemachtigde te machtigen om de beroepsprocedure te voeren. In haar brief heeft de rechtbank de verschillende benamingen van Mediahuis Nederland B.V. niet opgemerkt en niet als een verzuim aangemerkt. De rechtbank heeft gemachtigde pas op de zitting voor het eerst gewezen op de verschillende benamingen van de B.V.'s. Daargelaten nog dat uit een oogpunt van zorgvuldigheid als uitgangspunt geldt dat de mededeling als bedoeld in artikel 6:6 van de Awb schriftelijk wordt gedaan, is gemachtigde niet gewaarschuwd voor een niet-ontvankelijkverklaring op dit punt en is hem ook geen termijn geboden om dit verzuim te herstellen. Geoordeeld wordt dat de rechtbank ten tijde van de mondelinge uitspraak het beroep niet om deze reden niet-ontvankelijk had kunnen verklaren.

JnB 2025, 835

ABRS, 06-08-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:3704](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Awb 8:110 lid 1

HOGER BEROEP. BRUMMENLIJN. Intrekking exploitatievergunning passagiersvaartuig. I.c. wordt geoordeeld dat Rederij Lovers geen belang heeft bij een inhoudelijk oordeel over haar incidenteel hoger beroep. In dit geval is de Brummenjurisprudentie niet van toepassing, omdat het geschil eindigt met de intrekking van het hoger beroep door het college. In een eventuele procedure over een nieuw besluit tot intrekking van een exploitatievergunning kan opnieuw aan de orde gesteld worden of het college bevoegd is om de vergunning in te trekken omdat die niet binnen een redelijke termijn in gebruik is genomen. Het oordeel van de rechtbank daarover is niet bindend in een volgende procedure, omdat het daarin om een ander besluit gaat. Verwijzing naar uitspraak ABRS van 16-12-2009, [ECLI:NL:RVS:2009:BK6747](#).

Zie ook de uitspraak van dezelfde datum inzake nr. [ECLI:NL:RVS:2025:3705](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2025, 836

Voorzieningenrechter ABRS, 05-08-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:3661](#)

college van burgemeester en wethouders van Enschede.

Wet bodembescherming (Wbb) 30 lid 4, 49 lid 1

Omgevingswet

Invoeringswet Omgevingswet

Aanvullingswet bodem Omgevingswet 3.2 aanhef en onder c

OMGEVINGSWET. WET BODEMBESCHERMING. OVERGANGSRECHT. GEDOOGBEVEL.

Bevel college aan verzoeker A en B om werkzaamheden ondersteunend aan en voor een sanering te gedogen. Omdat het thans bestreden gedoogbevel dateert van ná 1 januari 2024, stelt zich de vraag of artikel 3.2, aanhef en onder c, van de Aanvullingswet bodem Omgevingswet impliceert dat op het gedogen van de hier aan de orde zijnde sanering het nieuwe recht van toepassing is. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is dat niet het geval.

[...] 2. Op 1 januari 2024 zijn de Omgevingswet, de Invoeringswet Omgevingswet en de Aanvullingswet bodem Omgevingswet in werking getreden. Op grond van artikel 3.1, eerste lid, van de Aanvullingswet bodem Omgevingswet blijft op gevallen van ernstige verontreiniging als bedoeld in de Wbb of saneringen als bedoeld in de Wbb het recht zoals dat gold vóór het tijdstip van inwerkingtreding van de Omgevingswet van toepassing, als vóór dat tijdstip een besluit is genomen dat spoedige sanering op grond van artikel 29 in samenhang bezien met artikel 37 van de Wbb

noodzakelijk is, dan wel een (deel)saneringsplan als bedoeld in artikel 39 of 40 van de Wbb is ingediend.

Het saneringsplan ten behoeve waarvan het gedoogbevel is opgelegd, is ingediend op 27 december 2023. Dat betekent dat op de sanering het recht, waaronder de Wbb, zoals dat gold vóór 1 januari 2024 van toepassing blijft.

3. Artikel 3.2, aanhef en onder c, van de Aanvullingswet bodem Omgevingswet bepaalt dat het recht zoals dat gold vóór 1 januari 2024 van toepassing blijft op een maatregel op grond van artikel 30, vierde lid, van de Wbb die is vastgesteld vóór 1 januari 2024. Omdat het thans bestreden gedoogbevel dateert van ná 1 januari 2024, ziet de voorzieningenrechter zich voor de vraag gesteld of artikel 3.2, aanhef en onder c, van de Aanvullingswet bodem Omgevingswet impliceert dat op het gedogen van de hier aan de orde zijnde sanering het nieuwe recht van toepassing is. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is dat niet het geval. Het college heeft in dit geval via de band van artikel 49 Wbb toepassing gegeven aan artikel 30, vierde lid, van de Wbb ten behoeve van een sanering waarop, zoals hiervoor overwogen, op grond van artikel 3.1, eerste lid, van de Aanvullingswet bodem Omgevingswet het oude recht op van toepassing blijft. Artikel 3.2 van de Aanvullingswet bodem Omgevingswet ziet niet op saneringen als bedoeld in artikel 3.1 van de Aanvullingswet bodem Omgevingswet (Kamerstukken II, 2017/2018, 34 864, nr. 3, p. 87). Het voorgaande maakt dat de voorzieningenrechter ervan uitgaat dat ook ten aanzien van het besluit van het college van 19 juni 2025 waarbij aan [verzoeker A] en [verzoeker B] een gedoogbevel is opgelegd, het recht, waaronder de Wbb, zoals dat gold vóór 1 januari 2024 van toepassing blijft. [...]

JnB 2025, 837

Voorzieningenrechter Rechtbank Oost-Brabant, 05-08-2025, [ECLI:NL:RBOBR:2025:4948](#)

gemeente Bladel, verzoeker.

Omgevingswet 5.1

Besluit activiteiten leefomgeving (Bal) 11.46

Provinciewet 122

Wegenwet 1, 9

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. FLORA- EN FAUNA-ACTIVITEIT. OVERTREDING.

OVERTREDER. BEGUNSTIGINGSTERMIJN. BELANGENAFWEGING. Opleggen last onder

dwangsom door GS Noord-Brabant aan de gemeente Bladel om binnen twee maanden

maatregelen te treffen op een in het leefgebied van de gladde slang gelegen fietspad. De

gladde slang heeft een beschermde status op grond van de Habitatrichtlijn. I.c. wordt

geoordeeld dat het college zich op het standpunt kon stellen dat sprake is van een verboden

gedraging als bedoeld in artikel 11.46 van het Bal, omdat door de aanwezigheid van het

fietspad gladde slangen worden doodgereden. Nu sprake is van een overtreding en de

gemeente in elk geval voor een groot gedeelte van het fietspad is aan te merken als

overtreder, kon het college overgaan tot handhavend optreden. De begunstigingstermijn van

twee maanden is te kort. Het fietspad dient als openbare weg te worden aangemerkt als

bedoeld in de Wegenwet, nu op grond van artikel 1, tweede lid onder I, onder weg mede moet

worden verstaan een rijwielpad. Dat betekent dat het fietspad niet zonder een daartoe

strekkend besluit van de raad van de gemeente aan het verkeer kan worden onttrokken. Voor

deze besluitvorming is een periode nodig die langer is dan de begunstigingstermijn van twee

maanden. Het komt niet onaannemelijk voor dat ook andere maatregelen niet binnen de

begunstigingstermijn kunnen worden gerealiseerd. De schorsing van het bestreden besluit

tot vier weken na de beslissing op bezwaar wordt gehandhaafd.

JnB 2025, 838

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Nederland, 30-07-2025, [ECLI:NL:RBNNE:2025:3164](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Opsterland, het college.

Omgevingswet 5.1, 18.4a

Omgevingsplan gemeente Opsterland

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. BEVOEGDHEID. OMGEVINGSPLAN. LELIETEELT. Last onder dwangsom in verband met een overtreding van het omgevingsplan. Uitleg begrip sierteelt. De voorzieningenrechter volgt het betoog van het college en derde-partij dat het gebruik van de gronden ‘ten behoeve van’ de sierteelt plaatsvindt, zoals is bepaald in artikel 3.5, onder c, van de planregels, ook al gebeurt het opkweken van de bloem zelf op een andere plek. Het college heeft terecht geconcludeerd dat sprake is van een overtreding.

ZAAKSGEBONDEN WERKING. Uit de tekst van artikel 18.4a van de Omgevingswet volgt niet dat gemotiveerd moet worden dat het verbinden van zaaksgebonden werking aan een last onder dwangsom ‘noodzakelijk’ is. Ook in de wetsgeschiedenis heeft de voorzieningenrechter daar geen aanknopingspunten voor kunnen vinden. Het verbinden van zaaksgebonden werking aan de last is een bevoegdheid van het college. Naar voorlopig oordeel heeft het college in redelijkheid die zaaksgebonden werking aan de last kunnen verbinden.

JnB 2025, 839

Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 23-07-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:13420](#)

college van burgemeester en wethouders van Katwijk, het college.

Omgevingswet (Ow) 5.1 lid 1 onder a

Omgevingsplan gemeente Katwijk (Omgevingsplan) 22.1, 22.26

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. OMGEVINGSVERGUNNING. OMGEVINGSPLANACTIVITEIT. CONCREET ZICHT OP LEGALISATIE. Last onder dwangsom vanwege het in strijd met de Ow en Omgevingsplan huisvesten van arbeidsmigranten in bedrijfspand. I.c. wordt geoordeeld dat zowel ten tijde van het bestreden besluit alsmede gelet op de weigering na het bestreden besluit van de aanvraag van verzoekster om een omgevingsvergunning voor afwijkend gebruik van het pand voor de huisvesting van arbeidsmigranten voor een periode van 10 jaar, er geen concreet zicht was en thans ook niet is op legalisatie. In hetgeen verzoekster aanvoert wordt geen aanleiding gezien om te oordelen dat op voorhand moet worden geconcludeerd dat het door het college ten tijde van het bestreden besluit en ook thans ingenomen standpunt dat het niet bereid is om mee te werken aan het afwijken van het bestemmingsplan rechtens onhoudbaar is en de vereiste medewerking niet zal kunnen worden geweigerd.

Overige jurisprudentie Omgevingswet:

- Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Nederland, 01-08-2025, [ECLI:NL:RBNNE:2025:3161](#)
- Voorzieningenrechter rechtbank Rotterdam, 27-06-2025, [ECLI:NL:RBROT:2025:9457](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2025, 840

Tussenuitspraak MK Rechtbank Midden-Nederland, 18-06-2025, [ECLI:NL:RBMNE:2025:3186](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amersfoort.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

Besluit omgevingsrecht (Bor) Bijlage II artikel 4, aanhef en onderdeel 9

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. KRUIMELGEVALLENREGELING. PARKEREN. Verlenen omgevingsvergunning voor het transformeren van een bestaand kantoorpand naar 12 appartementen en het bouwen van 12 nieuwe appartementen. Afwijken bestemmingsplan met toepassing van de kruimelgevallenregeling voor een planregel over parkeren.

Functiewijziging naar wonen is planologisch al toegestaan. Het enkel wijzigen van de parkeerbehoefte kan naar het oordeel van de rechtbank niet onder onderdeel 9 van artikel 4 van bijlage II van het Bor geschaard worden. Een andersluidend oordeel zou betekenen dat een nieuwe categorie kruimelgevallen zou worden gecreëerd.

[...] Bevoegdheid om met kruimelgevallenregeling af te wijken van planregel voor parkeren?

[...] 35. Partijen zijn verdeeld over het antwoord op de vraag of het college bevoegd is om met toepassing van de kruimelgevallenregeling op grond van artikel 4, aanhef en onderdeel 9, van bijlage II van het Bor voor het parkeren af te wijken van het bestemmingsplan. Artikel 4, aanhef en onderdeel 9, van bijlage II van het Bor ziet op het gebruik van bouwwerken en van bij die bouwwerken aansluitend terrein. In de Nota van Toelichting bij het Bor staat dat dit onderdeel betrekking heeft op de mogelijkheid om aan bestaande gebouwen (al dan niet tijdelijk) een andere functie te geven.⁶

36. Volgens rechtspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) kan artikel 4, aanhef en onderdeel 9, van bijlage II van het Bor grondslag bieden voor verlening van een omgevingsvergunning voor het afwijken van planregels over parkeren als sprake is van samenhang tussen de wijziging van het gebruik van een bouwwerk en de wijziging van de parkeerbehoefte.⁷ Dat is hier niet aan de orde, omdat de functiewijziging naar wonen planologisch al is toegestaan. Volgens het college moet het begrip gebruik uit onderdeel 9 uitgelegd worden als gebruik in ruime zin zoals dat ook wordt gedaan bij gebruik als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wabo. De rechtbank gaat daar niet in mee, omdat onderdeel 9 ziet op een functiewijziging die niet binnen het geldende planologische regime past en daarom niet gelijkgesteld kan worden met gebruik waar het college op doelt. Het enkel wijzigen van de parkeerbehoefte kan naar het oordeel van de rechtbank niet onder onderdeel 9 van artikel 4 van bijlage II van het Bor geschaard worden. Een andersluidend oordeel zou betekenen dat een nieuwe categorie kruimelgevallen zou worden gecreëerd.

37. Dit brengt de rechtbank tot het oordeel dat het college niet bevoegd was om met toepassing van artikel 4, aanhef en onderdeel 9, van bijlage II van het Bor van artikel 6, lid 6.1, aanhef en onder j, van de planregels af te wijken en op grond daarvan de activiteit planologisch strijdig gebruik te vergunnen. [...]

JnB 2025, 841

MK Rechtbank Midden-Nederland, 06-08-2025, [ECLI:NL:RBMNE:2025:4191](#)

college van burgemeester en wethouders van Lelystad, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder e, 2.14

Luchthavenbesluit Lelystad (het luchthavenbesluit)

WABO-milieu. Revisievergunning uitbreiding Lelystad Airport. I.c. wordt overwogen dat de revisievergunning niet gaat over de vliegtuigbewegingen, maar over de grondgebonden activiteiten om de afwikkeling van maximaal 10.000 vliegtuigbewegingen te kunnen faciliteren. Het geluid van het luchthavenluchtverkeer wordt gereguleerd door het luchthavenbesluit. De toegestane geluidbelasting van vliegtuigen is daarin door middel van geluidcontouren geregeld. Het college heeft het geluid als gevolg van het opstijgen en landen van vliegtuigen terecht niet beoordeeld bij deze revisievergunning. Alleen de geluidgevolgen van de grondgebonden activiteiten van de uitbreiding zijn onderzocht en beoordeeld. De vrees dat als gevolg van de revisievergunning voor omwonenden sprake zal zijn van geluidhinder en slaapverstoring in de nacht wordt niet gedeeld.

EXCEPTIEVE TOETSING. De stichtingen hebben verzocht om de gevolgen van geluidhinder van de vliegtuigen tussen 23.00 – 6.00 uur, zoals toegestaan op grond van het luchthavenbesluit, exceptief te toetsen. Er wordt geen juridische grondslag gezien om in deze zaak een exceptieve toetsing van het luchthavenbesluit te verrichten. De revisievergunning is niet gebaseerd op het luchthavenbesluit en is daaraan dan ook niet getoetst.

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Gelderland, 15-07-2025, [ECLI:NL:RBGEL:2025:5606](#);

- MK Rechtbank Limburg, 24-06-2025, [ECLI:NL:RBLIM:2025:6569](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2025, 842

MK Rechtbank Oost-Brabant, 01-08-2025, [ECLI:NL:RBOBR:2025:4881](#)

college van gedeputeerde staten van de provincie Noord-Brabant, het college.

Verdrag van Aarhus 9 lid 3

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:3

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.4, 2.7 lid 2

NATUURBESCHERMING. HANDHAVING. GEWASBESCHERMINGSMIDDELEN.

Het algemeen gestelde verzoek van eiseres om handhavend op te treden tegen het gebruik van bepaalde gewasbeschermingsmiddelen in de provincie Noord-Brabant wegens strijd met artikel 6, tweede lid, van de Habitatrichtlijn is naar het oordeel van de rechtbank te onbepaald en is dus geen aanvraag in de zin van artikel 1:3, derde lid, van de Awb.

Het college kan aan de Habitatrichtlijn geen bevoegdheid ontleen om, vanwege het gesteld niet naleven van de Habitatrichtlijn, handhavend op te treden tegen zichzelf.

Ten aanzien van de stelling dat het college de inbreuk op artikel 6, tweede lid, van de Habitatrichtlijn zou kunnen beëindigen door bepalingen over het gebruik van gewasbeschermingsmiddelen op te nemen in beheerplannen en de huidige beheerplannen op dit punt tekortschieten, wordt overwogen dat tegen de vaststelling van beheerplannen beroep had kunnen worden ingediend. De rechtszekerheid verzet zich ertegen dat de inhoud van onherroepelijke beheerplannen door middel van een handhavingsverzoek alsnog ter discussie kan worden gesteld.

Geen strijd met het Verdrag van Aarhus. Eiseres kan de beslissing van het college om het gebruik van de door haar genoemde stoffen in gewasbeschermingsmiddelen in de provincie Noord-Brabant in zijn algemeenheid niet te verbieden ter beoordeling voorleggen aan de civiele rechter.

JnB 2025, 843

MK Rechtbank Den Haag, 31-07-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:14323](#)

staatssecretaris van Landbouw, Visserij, Voedselzekerheid en Natuur (eerder: de minister voor Natuur en Stikstof), verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.3 lid 1

NATUURBESCHERMING. AANWIJZING SPECIALE BESCHERMINGSZONE WOLF.

Afwijzing van de aanvraag van eiseres 2 om de Veluwe aan te wijzen als speciale beschermingszone voor de wolf en als prioritaire soort toe te voegen aan het besluit tot aanwijzing van de Veluwe als Natura 2000-gebied. I.c. wordt geoordeeld dat het beroep van eiseres 2 gegrond is, omdat verweerder onvoldoende heeft onderbouwd dat de beoordeling of de Veluwe als speciale beschermingszone voor de wolf moet worden aangewezen uit twee stappen bestaat en dat in het kader van een voorvraag een termijn van tien aaneengesloten jaren van voortplanting van doorslaggevende betekenis is. Daarbij komt dat verweerder erkent dat de wolf bestendig aanwezig is op de Veluwe en daar ook zal blijven, zodat het tegenstrijdig en onnavolgbaar is dat verweerder vasthoudt aan het standpunt dat de wolf zich pas in 2029 blijvend in Nederland heeft gevestigd en het verzoek reeds daarom heeft afgewezen.

JnB 2025, 844

MK Rechtbank Den Haag, 17-07-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:13631](#)

college van gedeputeerde staten van Zuid-Holland.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7 lid 2, 9.4 lid 8

NATUURBESCHERMING. HANDHAVING. Afwijzing verzoek om handhavend op te treden tegen twee energiecentrales omdat zij niet zouden beschikken over de benodigde natuurvergunning. I.c. wordt geoordeeld dat voor de centrales geen natuurvergunningplicht op grond van artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb geldt, omdat zij een beroep kunnen doen op het overgangsrecht van artikel 9.4, achtste lid, van de Wnb. Uit de uitspraken ABRS van 18-12-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4909](#) (Amercentrale) en [ECLI:NL:RVS:2024:4923](#) (Rendac) kan niet worden afgeleid dat de onherroepelijk vergunde centrales bij ongewijzigde voortzetting opnieuw beoordeeld moeten worden in een passende beoordeling en dat niet langer een beroep kan worden gedaan op het overgangsrecht van artikel 9.4, achtste lid, van de Wnb.

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB 2025, 845

MK ABRS, 06-08-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:3690](#)

college van burgemeester en wethouders van Utrecht.

Wet ruimtelijke ordening afdeling 6.1

Omgevingswet

PLANSCHADE. NIEUWE OVERZICHTSUITSPRAAK. Op 1 januari 2024 is de Wro ingetrokken en is de Omgevingswet in werking getreden. Op grond van het overgangsrecht van de artikelen 4.17 tot en met 4.20 van de Invoeringswet Omgevingsrecht ligt het in de lijn der verwachtingen dat het oude planschaderecht de komende jaren van groot belang zal blijven voor de rechtspraktijk van het omgevingsrechtelijk nadeelcompensatierecht. Daarom ziet de Afdeling, mede gelet op het tijdsverloop sinds de uitspraak van 28-09-2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2582](#), aanleiding het in die uitspraak gegeven overzicht van haar rechtspraak te actualiseren. Het nieuwste overzicht pretendeert geen volledigheid, maar bevat een selectie van in eerdere uitspraken neergelegde oordelen over kwesties die zich in de praktijk van het planschaderecht veelvuldig voordoen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB 2025, 846

MK ABRS, 06-08-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:3635](#) (niet gepubliceerd op www.rechtspraak.nl)

dagelijks bestuur van het Waterschap Drents Overijsselse Delta.

Waterwet 6:2 lid 1 aanhef en onder a

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:7

WATERWET. PREVENTIEF HANDHAVEN. Afwijzing verzoek preventief handhaven gebruik vislood bij viswedstrijd. I.c. staat vast dat voor de viswedstrijd geen watervergunning is verleend. Voor beantwoording van de vraag of in een concreet geval sprake is van een (klaarblijkelijk dreigende) overtreding van artikel 6.2, eerste lid, aanhef, van de Waterwet, is niet relevant dat de sportvisser bij verlies van vislood niet de bedoeling zou hebben om vislood te verliezen. Ook het onbedoeld brengen van stoffen in het oppervlaktewaterlichaam is een overtreding. Alleen het feit dat een viswedstrijd plaats zal vinden, betekent in zijn algemeenheid nog niet dat met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid een overtreding van artikel 6.2, eerste lid, aanhef, van de Waterwet zal plaatsvinden. Wat betreft deze viswedstrijd is van belang dat daarbij met gebruikmaking van loodvrije voerkorven op witvis zou worden gevisd. Onder deze omstandigheid heeft het dagelijks bestuur zich terecht op het standpunt gesteld dat er geen klaarblijkelijk dreigend gevaar voor overtreding van artikel 6.2, eerste lid, aanhef, van de Waterwet bestaat.

Besluit waarbij het dagelijks bestuur het verzoek van de stichting om preventief handhavend op te treden tegen het gebruik van vislood tijdens een viswedstrijd in Dalfsen heeft afgewezen. [...]

Dreigde er gevaar voor een klaarblijkelijke overtreding?

5. De stichting betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat het dagelijks bestuur ten onrechte heeft geweigerd preventief te handhaven. [...]

5.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 6 april 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:935](#)) volgt uit artikel 5:7 van de Algemene wet bestuursrecht dat een besluit tot het opleggen van een preventieve last onder dwangsom alleen kan worden genomen, als zich een gevaar voordoet van een overtreding van een concreet bij of krachtens de wet gesteld voorschrift die met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid zal plaatsvinden, indien die overtreding in het besluit kan worden omschreven met die mate van duidelijkheid die uit een oogpunt van rechtszekerheid is vereist.

5.2. Lood is een stof in de zin van artikel 6.1 van de Waterwet. Op grond van artikel 6.2, eerste lid, aanhef, van de Waterwet, voor zover hier van belang, is het verboden om stoffen te brengen in een oppervlaktewaterlichaam. Dit artikellid heeft tot doel de bescherming van de chemische en ecologische kwaliteit van watersystemen, als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder b, van de Waterwet.

Het verbod om stoffen in het oppervlaktewaterlichaam te brengen geldt niet als daarvoor een vergunning is verleend door het bevoegde bestuursorgaan, of vrijstelling is verleend bij of krachtens algemene maatregel van bestuur.

Voor viswedstrijden geldt geen vrijstelling bij of krachtens een algemene maatregel van bestuur.

Vaststaat dat voor de viswedstrijd op 12 en 13 september 2020 geen watervergunning is verleend.

5.3. De Afdeling overweegt allereerst in zijn algemeenheid dat het gebruik door de sportvisser van vislood tijdens het vissen kan leiden tot het brengen van stoffen in een oppervlaktewaterlichaam als bedoeld in artikel 6.2, eerste lid, aanhef, van de Waterwet. Dat is zo, als het vislood loskomt van de

vislijn en het vislood achterblijft in het oppervlaktewaterlichaam. Bij het enkele gebruik van vislood bij het vissen, waarbij het vislood in zijn geheel weer uit het oppervlaktewaterlichaam wordt gehaald, is dat niet het geval. Op de zitting is gebleken dat dit tussen partijen ook niet in geschil is.

Voor het brengen van stoffen in het oppervlaktewaterlichaam, waarbij die stoffen daarin achterblijven, is op grond van artikel 6.2, eerste lid, aanhef en onder a, van de Waterwet een watervergunning vereist.

5.4. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, is voor beantwoording van de vraag of in een concreet geval sprake is van een (klaarblijkelijk dreigende) overtreding van artikel 6.2, eerste lid, aanhef, van de Waterwet, niet relevant dat de sportvisser bij verlies van vislood niet de bedoeling zou hebben om vislood te verliezen. De tekst van het artikellid biedt daarvoor geen aanknopingspunt. Ook het onbedoeld brengen van stoffen in het oppervlaktewaterlichaam is een overtreding. Vergelijk bijvoorbeeld de uitspraak van 23 juli 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:2728](#), waaruit dat volgt. De Afdeling heeft daarin geoordeeld dat het met zink verontreinigd bluswater dat via een afvoerput van hemelwater in een sloot is gestroomd, leidt tot overtreding van artikel 6.2, eerste lid, aanhef, van Waterwet.

De stichting heeft in zoverre met juistheid aangevoerd dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat geen sprake kon zijn van een overtreding, alleen al omdat de sportvisser niet de bedoeling heeft vislood te verliezen. Maar dat leidt niet tot het door haar beoogde doel. De Afdeling overweegt daartoe het volgende.

5.5. Alleen het feit dat een viswedstrijd plaats zal vinden, betekent in zijn algemeenheid nog niet dat met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid een overtreding van artikel 6.2, eerste lid, aanhef, van de Waterwet zal plaatsvinden. Het staat namelijk niet op voorhand vast dat de visser die deelneemt aan een viswedstrijd, vislood zal gebruiken tijdens het vissen. Verder is het in zijn algemeenheid ook niet zo dat als tijdens het vissen vislood wordt gebruikt, dat ook zonder meer in het oppervlaktewaterlichaam zal achterblijven. Dit hebben partijen op de zitting bevestigd. Over het achterblijven van vislood in het water hebben zij op de zitting het volgende toegelicht. De kans dat vislood in het oppervlaktewater achterblijft, hangt onder meer af van het gebruikte systeem en de omstandigheden waaronder wordt gevisd. Of vislood loskomt van de vislijn is afhankelijk van verschillende omstandigheden, zoals de windkracht en -richting, de mate van stroming van het water, de aard van de bodem en de aanwezigheid van obstakels in het oppervlaktewaterlichaam. Dat, zoals de stichting betoogt, sprake is van een dreigende overtreding, alleen al omdat sportvisser vaak vislood gebruiken en er een kans bestaat dat bij het vissen vislood wordt verloren en achterblijft in het oppervlaktewaterlichaam, volgt de Afdeling dus niet.

5.6. Wat betreft de viswedstrijd op 12 en 13 september 2020 is van belang dat daarbij met gebruikmaking van loodvrije voerkorven op witvis zou worden gevisd. Het dagelijks bestuur heeft zich mede daarom op het standpunt gesteld dat geen sprake is van een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid dat artikel 6.2, eerste lid, aanhef, van de Waterwet zou worden overtreden. Met voerkorven wordt een vislijn namelijk verzwaard, zodat voor de sportvisser minder aanleiding bestaat om vislood te gebruiken. Onder deze omstandigheid heeft het dagelijks bestuur zich naar het oordeel van de Afdeling terecht op het standpunt gesteld dat er geen klaarblijkelijk dreigend gevaar voor overtreding van artikel 6.2, eerste lid, aanhef, van de Waterwet bestaat. Het dagelijks bestuur heeft dan ook terecht geweigerd om preventief handhavend op te treden.

De rechtbank is tot dezelfde conclusie gekomen, zij het op andere gronden.

Het betoog slaagt niet. [...]

Zie in dit verband ook de uitspraken van de ABRS van dezelfde datum inzake nrs.

[ECLI:NL:RVS:2025:3633](#) en [ECLI:NL:RVS:2025:3634](#) (niet gepubliceerd op www.rechtspraak.nl).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB 2025, 847

MK CRvB, 24-07-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:1135](#)

staatssecretaris van Defensie.

Verplaatsingskostenbesluit Defensie (VKBD) 1 lid 1, 3 lid 1, 31

MILITAIR AMBTENARENRECHT. VERHUIZING I.V.M. NIEUWE STANDPLAATS. WEIGERING TEGEMOETKOMING VERHUISKOSTEN. HARDHEIDSCLAUSULE. De Raad is van oordeel dat het onverkort vasthouden aan de lijst van goedgekeurde vestigingsplaatsen in dit geval tot een onbillijkheid van overwegende aard leidt. De staatssecretaris heeft bij het bestreden besluit in redelijkheid niet kunnen weigeren om toepassing te geven aan de hardheidsclausule. De Raad voorziet zelf in de zaak door te bepalen dat de staatssecretaris aan appellant de gevraagde tegemoetkoming in de verhuiskosten van € 6.000,- toekent.

4.5. Tussen partijen is niet in geschil dat de nieuwe woonplaats van appellant, [woonplaats], buiten het 25 kilometergebied van zijn standplaats [naam staanplaats] is gelegen. Verder staat vast dat geen gebruik is gemaakt van de bevoegdheid tot het vaststellen van de in artikel 3, eerste lid, van het VKBD genoemde ministeriële regeling. Wel is in de bijlage bij het formulier Dfe 098, versie 9.2, 'aanvraag verhuiskosten' een lijst van goedgekeurde vestigingsplaatsen opgenomen. [woonplaats] staat daar niet bij.

4.6. In of bij de lijst is niet vermeld op grond van welke criteria een plaats in aanmerking komt voor goedkeuring als vestigingsplaats. De staatssecretaris heeft toegelicht dat het bij de op de lijst vermelde plaatsen gaat om groeikernen waar veel woningen zijn gebouwd. De lijst is evenwel al jaren niet geactualiseerd, zo is ter zitting namens de staatssecretaris bevestigd. Dat in de groeikernen van jaren geleden nu nog (veel) beschikbare woningen zijn, is niet gebleken. Dat in de periode van belang sprake was – en overigens ook nu nog steeds sprake is – van een oververhitte woningmarkt, met als gevolg een nijpend woningtekort in de omgeving van de standplaats van appellant, is niet bestreden. Appellant heeft nader toegelicht dat hij hierdoor bij het zoeken naar woonruimte veel problemen heeft ondervonden en dat het hem uiteindelijk gelukt is om via een woning in [woonplaats] te kopen, nog voor de woning op de reguliere markt kwam. Gezien voornoemde omstandigheden en rekening houdend met de onder 4.3 omschreven belangen waarop de regeling ziet, te weten het bieden van een reële mogelijkheid tot het verkrijgen van een woning, het belang om te wonen op goed bereisbare afstand en het terugdringen van de automobiliteit, is de Raad van oordeel dat het onverkort vasthouden aan de genoemde lijst in dit geval tot een onbillijkheid van overwegende aard leidt. Daarbij is ook van belang dat de afstand van [woonplaats] tot de standplaats van appellant minder ver is dan sommige wel op die lijst voorkomende vestigingsplaatsen. Een en ander leidt tot de conclusie dat de staatssecretaris bij het bestreden besluit in redelijkheid niet heeft kunnen weigeren om toepassing te geven aan de hardheidsclausule. [...]

JnB 2025, 848

MK CRvB, 31-07-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:1130](#)

staatssecretaris van Defensie.

MILITAIR AMBTENARENRECHT. ZORGPLICHT. De staatssecretaris is niet aansprakelijk voor het blijvend letsel als gevolg van de brancardrace die plaatsvond in het kader van een oefening die is bedoeld voor (onder)officieren en ziet op het behalen van de rode baret.

4.3. De Raad is met de rechtbank van oordeel dat de staatssecretaris de zorgplicht niet heeft geschonden en onderschrijft de overwegingen die de rechtbank aan dit oordeel ten grondslag heeft gelegd. De Raad voegt hieraan toe dat de zorgplicht niet vereist dat de staatssecretaris op voorhand bescherming biedt tegen alle denkbare risico's die zich bij een oefening kunnen voordoen. Verder is het zo dat de omvang van de zorgplicht afhangt van de concrete omstandigheden van het geval. De brancardrace heeft op de bewuste dag viermaal plaatsgevonden en bij de vierde maal is appellant gewond geraakt. De omstandigheden waaronder de oefening heeft plaatsgevonden, verzaamd door de slaapdeprivatie en de fysieke belasting vanwege het dragen van een volle bepakking en de brancard, vergroten weliswaar het risico op een ongeval, maar dit brengt, gezien het doel van de oefening en de groep waarvoor de oefening bedoeld was, niet mee dat de staatssecretaris gehouden was om het oefenterrein te egaliseren of te ontdoen van kuilen. Aanpassing van het parcours, door geen gebruik te maken van de tankbaan, maar van de daarnaast gelegen verharde weg (fietspad), zou teveel afbreuk doen aan het beoogde doel van de oefening. Al met al heeft de staatssecretaris door het parcours vooraf te laten controleren en met de aanwezigheid van instructeurs tijdens de oefening gedaan wat in het kader van de zorgplicht van de staatssecretaris redelijkerwijs verlangd mag worden.

4.4. Het ongeval dat appellant tijdens de oefening is overkomen, kan in dit geval niet anders worden gezien dan een ongelukkige samenloop van omstandigheden. Voor de (rest)schade die hiervan het gevolg is, is de staatssecretaris niet aansprakelijk.

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2025, 849

MK CRvB, 24-07-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:1136](#)

college van burgemeester en wethouders van Harderwijk.

Wet maatschappelijke ondersteuning (Wmo 2015)

WMO. AFWIJZING AANVRAAG MAATWERKVOORZIENING VOOR HET

ROLSTOELTOEGANKELIJK EN -DOORGANKELIJK MAKEN VAN WOONWAGEN. De

rechtbank heeft er terecht op gewezen dat een aanvraag voor een voorziening in het kader van de Wmo 2015 kan worden afgewezen als een burger tot een verhuizing overgaat zonder rekening te houden met zijn beperkingen en de te verwachten ontwikkelingen daarvan. Die situatie doet zich hier voor. Appellante wist waaraan een door haar te betrekken woning moest voldoen. De woonwagen voldeed niet aan het in het kader van het eerder gevraagde verhuisadvies opgesteld programma van eisen. Door de woonwagen niettemin te betrekken heeft zij niet adequaat ingespeeld op haar beperkingen en de als gevolg daarvan te verwachten belemmeringen in het normale gebruik van die woonwagen. De conclusie moet daarom zijn dat appellante niet is verhuisd naar de voor haar beperkingen op dat moment meest geschikte woning. Of haar oude woning minder geschikt was dan de woonwagen, doet daaraan niet af. Terecht heeft de rechtbank overwogen dat het onder de omstandigheden van dit geval op de weg van appellante ligt om aan de hand van controleerbare gegevens aannemelijk te maken dat ten tijde hier van belang geen geschikte woning beschikbaar was. Appellante is hierin niet geslaagd. Aangevallen uitspraak bevestigd.

JnB 2025, 850

MK CRvB, 17-07-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:1060](#)

CAK

Wet langdurige zorg (Wlz)

Besluit langdurige zorg (Blz)

Regeling langdurige zorg (Rlz)

WLZ. EIGEN BIJDRAGE. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat het bestreden besluit, waarbij is uitgegaan van een eigen bijdrage conform de toepasselijke regels in het Blz en de Rlz, in dit geval onredelijk bezwarend is. Strikte toepassing van die regels dient hier dus achterwege te blijven en het CAK heeft niet toegelicht waarom de rechtbank dan vervolgens niet zou mogen aansluiten bij de werkelijke zorgkosten. Aangevallen uitspraak bevestigd.

4.7. De Raad stelt vast dat in juli 2021 en ook ten tijde van de aanvraag om een pgb geen gecontracteerde aanbieder beschikbaar was die de gewenste zorg aan [naam] kon leveren. [naam] heeft daarom voor een pgb gekozen. Later kwam wel een gecontracteerde aanbieder beschikbaar, maar die kon geen uitbreiding van zorg leveren. Bovendien heeft het zorgkantoor [naam] niet gewezen op de eventuele financiële consequenties van de keuze voor een pgb in dit concrete geval, waarbij de zorg die [naam] vanuit het pgb wilde bekostigen zeer gering was en de hoogte van de eigen bijdrage (veel) hoger zou kunnen uitvallen dan de werkelijke zorgkosten. Ook bij het bewustkeuzegesprek in januari 2022 is [naam] hierover niet duidelijk voorgelicht. Het zorgkantoor heeft ter zitting bevestigd dat aan werkelijke zorgkosten (afgerond op hele euro's) slechts € 1.335,- is uitgegeven. Daarvoor heeft het CAK bij betrokkenen een bedrag van € 4.571,12 aan eigen bijdrage voor zorg in rekening gebracht. De Raad is van oordeel dat het bestreden besluit hiermee, in

aanmerking genomen de geschetste omstandigheden, in dit geval onredelijk bezwarend is voor betrokkenen.

4.8. Dat de regelgeving geen ruimte biedt om rekening te houden met de daadwerkelijke kosten van de geleverde zorg, zoals het CAK aanvoert, betekent niet dat de rechtbank die kosten niet mocht betrekken bij het zelf in de zaak voorzien als bedoeld in artikel 8:72, derde lid, van de Algemene wet bestuursrecht.

JnB 2025, 851

MK CRvB, 16-07-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:1087](#)

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Eerste tijdelijke noodmaatregel overbrugging voor behoud van werkgelegenheid (NOW-1)

NOW. DEFINITIEVE VASTSTELLING SUBSIDIE. GROEPSBEGRIJ. Het standpunt van de minister komt erop neer dat de minister weigert om in dit concrete geval een standpunt in te nemen over de uitleg van het groepsbegrip zoals neergelegd in artikel 6, vijfde lid, van de NOW-1. Daarmee heeft de minister nagelaten een inhoudelijke beoordeling of waardering te geven van de door appellante aangevoerde bezwaren en te motiveren op welke wijze in het geval van appellante sprake is van een groep. De enkele verwijzing van de minister naar de (afkeurende) accountantsverklaring is daartoe niet voldoende. Ook heeft de minister niet inhoudelijk gereageerd op de overige door appellante naar voren gebrachte stellingen. Uit het vorenstaande volgt dat de minister onvoldoende heeft gemotiveerd waarom de vaststelling op nihil kan worden gehandhaafd op grond van artikel 4:46, tweede lid, aanhef en onder d, van de Awb. Dit betekent dat het in 4.2 geconstateerde motiveringsgebrek niet met toepassing van artikel 6:22 van de Awb kan worden gepasseerd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB 2025, 852

Rechtbank Gelderland, 23-07-2025, [ECLI:NL:RBGEL:2025:5836](#)

burgemeester van de gemeente Nijmegen.

Gemeentewet 151d

Algemene plaatselijke verordening (Apv) 2:79

APV. HANDHAVING. BELANGHEBBENDE. Afwijzing handhavingsverzoek eiseres onder meer bij burgemeester omdat eiseres overlast ervaart door rook van houtkachels in de omgeving, met name afkomstig van de woning aan de locatie 2. Artikel 2:79 van de Apv vindt zijn grondslag in artikel 151d van de Gemeentewet. I.c. wordt geoordeeld dat eiseres niet als 'direct omwonende' kan worden gekwalificeerd in de zin van artikel 151d van de Gemeentewet en (dus) artikel 2:79 van de Apv. Zij woont op hemelsbreed ongeveer 190 meter afstand van het adres waarop haar handhavingsverzoek zag. Tussen de percelen is een appartementencomplex aanwezig. Percelen die 190 meter van elkaar zijn verwijderd liggen niet in elkaars directe nabijheid. Eiseres kan daarom niet als omwonende worden aangemerkt,

en dus ook niet als belanghebbende bij een handhavingsverzoek dat is gebaseerd op dit kader.

[Naar inhoudsopgave](#)

Arbeidsomstandigheden

JnB 2025, 853

MK ABRS, 06-08-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:3698](#)

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, appellant.

Arbeidsomstandighedenwet (Arbowet) 28a

Arbeidsomstandighedenbesluit (Arbobesluit) 7.18, 7.23d, 9.10a

ARBEIDSOMSTANDIGHEDEN. BOETE. WAARSCHUWING. Boete wegens twee overtredingen Arbobesluit en schriftelijke 'waarschuwing preventieve stillegging van werk'. Het vervoeren van personen met een hijs- of hefwerktuig dat bestemd is voor goederen is in beginsel verboden om de veiligheid van personen te waarborgen. I.c. wordt geoordeeld dat de veiligheid van de werknemers zwaarder weegt dan de door wederpartij genoemde dubbele vervoersbewegingen en het twee keer vrijgeven van de locatie. De rechtbank heeft daarom ten onrechte geoordeeld dat artikel 7.23d, tweede lid, van het Arbobesluit hier van toepassing is. Dit betekent dat wederpartij artikel 7.18, vierde lid, van het Arbobesluit heeft overtreden en dat de minister terecht een boete heeft opgelegd. **REDELIJKE TERMIJN.** I.c. heeft de procedure vijf jaar en negen maanden, en daarmee 21 maanden te lang geduurd. In boetezaken waarin de redelijke termijn met meer dan twaalf maanden is overschreden wordt naar bevind van zaken gehandeld. Aanleiding wordt gezien om de boete van € 2.700,00 te matigen met 15% tot een bedrag van € 2.295,00. Dit betekent dat de totale boete € 5.355,00 bedraagt.

[...] Heeft [wederpartij] artikel 7.18, vierde lid, van het Arbobesluit overtreden?

6. De minister betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat [wederpartij] artikel 7.18, vierde lid, van het Arbobesluit niet heeft overtreden. De minister voert hiertoe aan dat het maken van dubbele vervoersbewegingen geen uitzondering is die mogelijk wordt gemaakt door artikel 7.23d, tweede lid, van het Arbobesluit.

6.1. Het vervoeren van personen met een hijs- of hefwerktuig dat bestemd is voor goederen is in beginsel verboden om de veiligheid van personen te waarborgen. In artikel 7.23d van het Arbobesluit staat in welke situaties een uitzondering op dit verbod geldt. In deze bepaling was ten tijde van de overtreding een zogenoemde 'redelijkerwijsclausule' opgenomen. In de toelichting bij het Arbobesluit (Stb. 1997, 60, blz. 147) is opgenomen dat bij de beoordeling van een beroep op de redelijkerwijsclausule met name de technische, operationele en economische haalbaarheid van de maatregelen enerzijds zullen worden afgewogen tegen de mate van het door de arbeid veroorzaakte gevaar voor de veiligheid, de gezondheid en het welzijn bij de arbeid anderzijds.

[wederpartij] heeft op de zitting bij de Afdeling aangevoerd dat zij had mogen afzien van het gebruik van een verreiker omdat de totale reistijd van en naar de locatie van de opdracht ongeveer vijf uur was, de opdracht niet lang zou duren en het oppervlak waar asbest verwijderd had moeten worden met een verreiker niet groot was. [wederpartij] heeft geen stukken overgelegd of anderszins aannemelijk gemaakt dat zij bij haar beslissing om de verreiker niet te gebruiken bij de uitvoering van de opdracht ook de veiligheid van haar werknemers of andere relevante omstandigheden heeft betrokken anders dan de kosten die de inzet van de verreiker met zich zou brengen. Anders dan de

rechtbank is de Afdeling van oordeel dat de veiligheid van de werknemers zwaarder weegt dan de door [wederpartij] genoemde dubbele vervoersbewegingen en het twee keer vrijgeven van de locatie. De rechtbank heeft daarom ten onrechte geoordeeld dat artikel 7.23d, tweede lid, van het Arbobesluit hier van toepassing is. Dit betekent dat [wederpartij] artikel 7.18, vierde lid, van het Arbobesluit heeft overtreden en dat de minister terecht een boete heeft opgelegd.

Het betoog van de minister slaagt. [...]

[...] Overschrijding van de redelijke termijn

12. Dit geschil is gestart met het voornemen tot boeteoplegging van 21 november 2019 en eindigt met de uitspraak van vandaag. Dat betekent dat de procedure vijf jaar en negen maanden, en daarmee 21 maanden te lang heeft geduurd. In boetezaken waarin de redelijke termijn met meer dan twaalf maanden is overschreden wordt naar bevind van zaken gehandeld. De Afdeling ziet aanleiding om de boete van € 2.700,00 te matigen met 15% tot een bedrag van € 2.295,00. Dit betekent dat de totale boete € 5.355,00 bedraagt. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

AVG

JnB 2025, 854

MK ABRS, 06-08-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:3682](#)

Autoriteit Persoonsgegevens (AP).

Algemene verordening gegevensbescherming (AVG) 6 lid 1 aanhef en onder f, 9 lid 1 en 2 aanhef en onder h, 17 lid 3 aanhef en onder c

AVG. PERSOONSgegevens. Afwijzing handavingsverzoek tegen GGNet vanwege het bewaren van een aantekening van het verzoek van appellante aan GGNet om haar medisch dossier te verwijderen. I.c. heeft de AP zich op het standpunt mogen stellen dat het bewaren van de aantekening niet in strijd is met artikel 9, tweede lid, aanhef en onder h, van de AVG gelezen in samenhang met artikel 6, eerste lid, aanhef en onder f, van de AVG. Ook de bewaring van de gegevens is noodzakelijk met het oog op de dossierplicht van GGnet en met het oog op de verantwoording naar de toezichthouder. GGNet was daarom niet verplicht het verzoek om wissing van de aantekening op grond van artikel 17 van de AVG te honoreren. Terecht is geoordeeld dat GGNet de aantekening van het verwijderverzoek mocht blijven bewaren, omdat er geen sprake was van een onrechtmatige verwerking.

JnB 2025, 855

Rechtbank Rotterdam, 16-07-2025, [ECLI:NL:RBROT:2025:9044](#)

college voor de toelating van gewasbeschermingsmiddelen en biociden, verweerder.

Algemene verordening gegevensbescherming (AVG) 4 onder 1, 15 lid 1,

AVG. Niet-ontvankelijkverklaring en afwijzing verzoek om inzage.

MISBRUIK VAN RECHT. I.c. kan niet geoordeeld worden dat het indienen van het AVG-verzoek en het doorprocederen in bezwaar en beroep in deze zaak met geen ander doel is gedaan dan het innen van dwangsommen. Eiser wordt wel gewaarschuwd dat wanneer hij doorprocedeert op een wijze waarbij hij aanvragen, ingebrekestellingen en rechtsmiddelen via een niet daartoe bestemd (e-mail)adres indient om vervolgens zodra termijnen verlopen bij het bestuursorgaan dan wel bij de rechtbank om dwangsommen verzoekt zonder inhoudelijk tegen een besluit op te komen, hij het risico loopt dat de bestuursrechter in een volgend geval wel misbruik van procesrecht zal aannemen.

BELANGHEBBENDE. Verwijzing naar uitspraak ABRS, 01-02-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:394](#).

Het inzagerecht ziet (mede) op de vraag of het bestuursorgaan persoonsgegevens van een betrokkene verwerkt. Dat in de definitie van 'persoonsgegevens' wordt gesproken over 'betrokkene' ziet er slechts op dat geen persoonsgegevens aan derden worden verstrekt zonder toestemming van de betrokkene. De vraag of iemand betrokkene is gaat dus vooraf aan de vraag of sprake is van persoonsgegevens. Omdat eiser is aan te merken als betrokkene in de zin van de AVG heeft hij ook rechtstreeks belang bij een beslissing op zijn inzageverzoek. Eiser is daarmee belanghebbende bij het primaire besluit. Omdat eiser belanghebbende is bij het primaire besluit en verweerder onbetwist heeft toegelicht dat hij van eiser geen persoonsgegevens heeft verwerkt, ziet de rechtbank aanleiding zelf in de zaak te voorzien door het inzageverzoek af te wijzen.

Zie ook de uitspraak van deze rechtbank van dezelfde datum inzake nr. [ECLI:NL:RBROT:2025:9045](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Beveiligingswerkzaamheden

JnB 2025, 856

MK ABRS, 06-08-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:3709](#)

korpschef van politie.

Wet particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus 7 lid 2, lid 4, lid 5

BEVEILIGINGSWERKZAAMHEDEN. INTREKKING TOESTEMMING. AFWIJZING AANVRAAG OM TOESTEMMING. Artikel 7, vijfde lid, van de Wpbr heeft gezien de bewoordingen ervan geen imperatief karakter. De vaste gedragslijn van de korpschef om de toestemming in te trekken zodra de betrouwbaarheid niet boven alle twijfel verheven is, vindt geen steun in de wet en in de Beleidsregels. Intrekking van de toestemming is op zichzelf geen onredelijk middel om het doel van een betrouwbare beveiligingszorg te bereiken. Daarbij blijft van belang dat de maatregel is afgestemd op een individueel geval. De korpschef dient daartoe te motiveren waarom de gekozen maatregel in het specifieke geval een passende en noodzakelijke maatregel is. Verwijzing naar ABRS 23-02-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:564](#), onder 6.

Bij de beoordeling van de betrouwbaarheid behoeft geen onderscheid te worden gemaakt tussen de werksfeer en de privésfeer als de gedragingen in de privésfeer zich naar hun aard niet verdragen met beveiligingswerkzaamheden en een indicatie kunnen zijn voor het algehele functioneren. Verwijzing naar ABRS 24-07-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2996](#), onder 4.1.

[Naar inhoudsopgave](#)

Evenementen

JnB 2025, 857

Rechtbank Noord-Nederland, 30-07-2025, [ECLI:NL:RBNNE:2025:3150](#)

burgemeester van Groningen

college van burgemeester en wethouders van Groningen.

Verdrag van Aarhus 6

Algemene Plaatselijke Verordening Groningen 2021 (APV)

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder c, 2.12 lid 1 onder a onder 2°

APV. EVENEMENTENVERGUNNING. WABO. OMGEVINGSVERGUNNING STRIJDIG GEBRUIK. Verlenen vergunningen voor concerten in Stadspark in Groningen. PROCESBELANG. De concerten hadden ten tijde van de beslissing op bezwaar al plaatsgevonden. De burgemeester en het college hebben op de zitting enerzijds aangegeven dat er geen concreet volgend soortgelijk evenement gepland staat. Maar anderzijds worden op de Drafbaan, die in het bestemmingsplan is aangewezen als evenemententerrein, regelmatig evenementen georganiseerd waarvoor een evenementenvergunning nodig is. Verder heeft het college op de zitting aangegeven een volgende afwijking van de geluidsnormering in het bestemmingsplan tot 103dB(A) niet uit te sluiten omdat een dergelijke norm gebruikelijk en aanvaardbaar wordt geacht in de muzieksector. De rechtbank neemt daarom aan dat eiseres al met al voldoende procesbelang heeft bij beoordeling van haar beroep tegen de verleende evenementenvergunning en omgevingsvergunning.

INSPRAAK. VERDRAG VAN AARHUS. Omdat niet dwingend is voorgeschreven dat een bestuursorgaan inspraak biedt voordat beslist wordt op een aanvraag voor een evenementenvergunning of omgevingsvergunning, is artikel 6, vierde lid, van het Verdrag van Aarhus op dit punt niet correct geïmplementeerd en heeft dit artikel rechtstreekse werking. Dit betekent niet dat in alle gevallen bij het verlenen van een evenementenvergunning of omgevingsvergunning inspraak moet worden geboden. Dat is alleen het geval als het gaat om besluiten voor activiteiten die een aanzienlijk effect op het milieu kunnen hebben. In hetgeen eisers heeft aangevoerd wordt geen aanleiding gezien om aan te nemen dat de eventuele lichte gehoorschade bij bezoekers van het concert van naam, kwalificeert als *aanzienlijk* effect op het milieu als bedoeld in artikel 6 van het Verdrag van Aarhus.

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB 2025, 858

MK ABRS, 06-08-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:3693](#)

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Huisvestingswet 2014 21 aanhef en onder c (Hw)

Huisvestingsverordening Den Haag 2019 (Hvv)

HUISVESTING. BOETE. OVERTREDER. FUNCTIONEEL PLEGER. Bestuurlijke boete wegens omzetten zelfstandige woonruimte in onzelfstandige woonruimte zonder de daarvoor vereiste vergunning. Verwijzing naar uitspraken ABRS 31-05-2023 [ECLI:NL:RVS:2023:2067](#) en [ECLI:NL:RVS:2023:2071](#). I.c. volgt de Afdeling het college niet in zijn standpunt dat appellante de overtreding heeft aanvaard.

[...] 6.1. In artikel 5:1, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) is bepaald dat onder overtreder wordt verstaan: degene die de overtreding pleegt of medepleegt.

Volgens vaste rechtspraak van de Afdeling is overtreder in de eerste plaats degene die de verboden handeling fysiek verricht. Voor beantwoording van de vraag of een ander als functionele pleger van de overtreding kan worden aangemerkt, is de Afdeling in haar uitspraken van 31 mei 2023 ([ECLI:NL:RVS:2023:2067](#) en [ECLI:NL:RVS:2023:2071](#)) aangesloten bij de strafrechtelijke criteria voor functioneel daderschap, zoals die zijn geformuleerd door de strafkamer van de Hoge Raad. Zoals de Afdeling uiteen heeft gezet in de uitspraak van 31 mei 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:2067](#), houdt de rechtspraak van de strafkamer van de Hoge Raad, voor zover het gaat om rechtspersonen, in dat een rechtspersoon kan worden aangemerkt als dader van een strafbaar feit, indien de desbetreffende gedraging redelijkerwijs aan die rechtspersoon kan worden toegerekend. Die toerekening is afhankelijk van de concrete omstandigheden van het geval, waartoe mede behoort de aard van de (verboden) gedraging.

6.2. Een belangrijk oriëntatiepunt bij de toerekening is of de gedraging heeft plaatsgevonden dan wel is verricht in de sfeer van de rechtspersoon. Een dergelijke gedraging kan in beginsel worden toegerekend aan de rechtspersoon. Van een gedraging in de sfeer van de rechtspersoon kan sprake zijn, indien zich één of meer van de navolgende omstandigheden voordoen:

- a) het gaat om een handelen of nalaten van iemand die hetzij uit hoofde van een dienstbetrekking, hetzij uit anderen hoofde werkzaam is ten behoeve van de rechtspersoon,
- b) de gedraging past in de normale bedrijfsvoering of taakuitoefening van de rechtspersoon,

c) de gedraging is de rechtspersoon dienstig geweest in het door hem uitgeoefende bedrijf of in diens taakuitoefening,

d) de rechtspersoon vermocht erover te beschikken of de gedraging al dan niet zou plaatsvinden en zodanig of vergelijkbaar gedrag werd blijkens de feitelijke gang van zaken door de rechtspersoon aanvaard of placht te worden aanvaard, waarbij onder bedoeld aanvaarden mede begrepen is het niet betrachten van de zorg die in redelijkheid van de rechtspersoon kon worden gevergd met het oog op de voorkoming van de gedraging.

De Afdeling heeft in de uitspraak van 31 mei 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:2067](#), uiteengezet dat uit de rechtspraak van de Hoge Raad (onder meer de arresten van 21 oktober 2003, [ECLI:NL:HR:2003:AF7938](#) (Drijfmest), en 26 april 2016, [ECLI:NL:HR:2016:733](#)) blijkt dat niet vereist is dat alle of meerdere van de onder a tot en met d vermelde omstandigheden zich voordoen. Het bestuursorgaan moet bewijzen dat aan de criteria voor functioneel ouderschap is voldaan.

6.3. De Afdeling overweegt dat [appellante] als eigenaar beschikkingsmacht had over de omzetting van de woning in onzelfstandige woonruimten zonder de daarvoor benodigde vergunning. Deze overtreding houdt namelijk direct verband met de wijze waarop de woning wordt gebruikt. De eigenaar van een woning kan in de regel beschikken over dergelijk gebruik van zijn woning, ook als hij deze heeft verhuurd. Zie bijvoorbeeld de uitspraak van de Afdeling van 21 februari 2024, [ECLI:NL:RVS:2024:730](#), rechtsoverweging 10.3. Uit het betoog van [appellante] blijkt niet van feiten of omstandigheden die in dit geval tot een ander oordeel kunnen leiden.

6.4. De Afdeling volgt het college niet in zijn standpunt dat [appellante] de overtreding heeft aanvaard.

Op de zitting bij de Afdeling heeft [appellante] toegelicht dat zij niet wist dat [bedrijf] achter haar rug om de woning onrechtmatig uitbaatte door een vierde persoon te huisvesten. [appellante] had geen reden om te vermoeden dat er mogelijk een overtreding plaatsvond. In de huurovereenkomst met [bedrijf] had zij opgenomen dat de huurder verklaart op de hoogte te zijn van de gemeentelijke bepalingen over het maximum aantal bewoners in het gehuurde en verklaart zich hieraan te houden. [bedrijf] had de vierde persoon verboden zich in te schrijven in de basisregistratie personen, waardoor [appellante] op basis van het aantal inschrijvingen niet kon weten dat er een overtreding plaatsvond. Ook uit de huurprijs kon [appellante] niet afleiden dat een vierde persoon huur betaalde. De Afdeling acht de verklaring van [appellante] dat zij niet wist dat [bedrijf] de woning onderverhuurde aan meer dan drie personen aannemelijk. Daartoe overweegt de Afdeling dat de verklaring van [appellante] wordt ondersteund door de bepalingen in de huurovereenkomst en het rapport van bevindingen waaruit blijkt dat [appellante] slechts aan drie personen toestemming heeft verleend voor inschrijving in de basisregistratie personen en dat [bedrijf] de vierde persoon had verboden zich in te schrijven. Het college heeft geen omstandigheden naar voren gebracht waaruit kan worden geconcludeerd dat [appellante] wist dat [bedrijf] de woning aan meer dan drie personen verhuurde. Het college heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat [appellante] had moeten weten dat [bedrijf] in strijd met artikel 21, aanhef en onder c, van de Hw handelde, omdat [appellante] niet de zorg heeft betracht die in redelijkheid van haar kon worden gevergd met het oog op de voorkoming van de verweten gedraging. De stelling van het college dat [appellante] heeft nagelaten regelmatig controles uit te voeren, is daarvoor onvoldoende. Daargelaten het antwoord op de vraag wat een controle had kunnen opleveren, heeft het college ook geen redenen aangevoerd die het verrichten van deze controles zouden kunnen rechtvaardigen, zoals bijvoorbeeld klachten van omwonenden of een vermoeden van een overtreding. Ook de tussen [appellante] en [bedrijf] overeengekomen huurprijs en het feit dat [appellante] eerder beboet is voor het overtreden van de Hw zijn, zowel ieder op zich als in onderling verband beschouwd, onvoldoende voor het oordeel dat [appellante] had moeten weten dat [bedrijf] de woning aan vier personen verhuurde.

6.5. Gelet op het voorstaande ziet de Afdeling geen aanknopingspunten voor het oordeel dat [appellante] niet de zorg heeft betracht die redelijkerwijs van haar gevergd kon worden met het oog op het voorkomen van de overtreding. Dat betekent dat de in rechtsoverweging 6.2 van de uitspraak onder d vermelde omstandigheid zich niet voordoet. Dat brengt in dit geval met zich, daargelaten of de in die rechtsoverweging onder a tot en met c vermelde omstandigheden zich voordoen, dat het college [appellante] ten onrechte als functioneel pleger heeft aangemerkt en haar ten onrechte een boete heeft opgelegd. [...]

JnB 2025, 859

MK ABRS, 06-08-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:3702](#)

college van burgemeester en wethouders van Den Haag, appellant.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:46

Huisvestingswet 8 lid 2

HUISVESTING. BOETE. MATIGING. Boete vanwege in gebruik geven woning zonder de benodigde huisvestingsvergunning. I.c. wordt geoordeeld dat wederpartij ervan op de hoogte was dat het in gebruik geven van de woning zonder de benodigde huisvestingsvergunning niet is toegestaan. Dat hij later inspanningen heeft verricht om de overtreding ongedaan te maken, kan niet met zich brengen dat er bij het begaan van de overtreding sprake was van verminderde verwijtbaarheid. Het college wordt dan ook gevolgd in het betoog dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat sprake is van bijzondere omstandigheden in de vorm van verminderde verwijtbaarheid. Dit leidt echter niet tot vernietiging van de uitspraak van de rechtbank. Wederpartij heeft aannemelijk gemaakt dat de huurders zouden voldoen aan de voorwaarden voor het verkrijgen van een huisvestingsvergunning als zij die hadden aangevraagd. Het college had aanleiding moeten zien om vanwege de beperkte ernst van de overtreding een lagere boete op te leggen. Verwijzing naar ABRS 05-06-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2314](#), onder 6.3. Evenals de rechtbank wordt in dit geval een matiging van de boete van 25% passend en geboden geacht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Studiefinanciering

JnB 2025, 860

MK CRvB, 17-07-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:1137](#)

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

WSF. ONVRIJWILLIG WERKLOOS. Omdat appellante niet kan worden aangemerkt als migrerend werknemer heeft de minister aan appellante terecht geen studiefinanciering toegekend.

4.7. Omdat er geen aanwijzingen zijn voor het tegendeel gaat de minister er in dit geval van uit dat appellante na afloop van de looptijd van de arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd op 29 maart 2021 onvrijwillig werkloos is geworden. Appellante heeft zich vervolgens op 15 mei 2021 ingeschreven als werkzoekende bij het Uvw. De minister wordt gevolgd in zijn standpunt dat appellante zich daarmee niet tijdig heeft ingeschreven als werkzoekende. Appellante wist in ieder geval op 29 maart 2021 dat haar arbeidsovereenkomst niet werd verlengd en er is niet gebleken van omstandigheden die in de weg stonden aan een inschrijving als werkzoekende kort na het intreden van de werkloosheid. Appellante heeft verder niet op andere wijze aannemelijk gemaakt dat zij vanaf 29 maart 2021 daadwerkelijk werkzoekende was. Appellante heeft geen bewijs overgelegd van door haar verrichte sollicitatie-activiteiten in de aan de orde zijnde periode vanaf 29 maart 2021. Verder is niet gebleken van omstandigheden waardoor appellante vanaf 29 maart 2021 (tijdelijk) niet zou hebben kunnen deelnemen aan de arbeidsmarkt. Dit alles betekent dat appellante de status van migrerend werknemer niet heeft behouden vanaf 29 maart 2021.

4.8. Appellante heeft verder nog aangevoerd dat voor zover de inschrijving op 15 mei 2021 niet tijdig was, zij hoe dan ook vanaf de inschrijvingsdatum wél moet worden geacht het werknemerschap te

hebben behouden. Appellante wordt hierin niet gevolgd. Als de inschrijving niet tijdig heeft plaatsgevonden en er op basis van een materiële beoordeling geen aanknopingspunten zijn dat het migrerend werknemerschap behouden is, dan heeft de student de status van migrerend werknemer verloren. Deze kan niet herleven enkel op basis van het feit dat de inschrijving alsnog tot stand is gekomen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Verkeer

JnB 2025, 861

Rechtbank Den Haag, 22-07-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:13517](#)

college van burgemeester en wethouders van Alphen aan den Rijn, verweerder.

Wegenverkeerswet 1994 15

WEGENVERKEERSWET. VERKEERSBESLUIT. NATUURBELANG. Afsluiting weg. Verweerder hoeft bij het nemen van een verkeersbesluit niet zeker te zijn of wordt voldaan aan de verplichtingen van de Omgevingswet (waarin op 1 januari 2024 de Wet natuurbescherming is opgegaan). Artikel 2 van de Wvw schrijft dat niet voor. De vraag of wel of geen sprake is van een activiteit en of daar een vergunning voor is vereist op grond van de Omgevingswet is een kwestie van handhaving en ligt in eerste instantie ter beoordeling van het daartoe bevoegde gezag. Het voorgaande betekent echter niet dat verweerder met het bestreden besluit de effecten op nabijgelegen natuurgebieden naast zich neer mag leggen. Hij zal deze wel moeten onderzoeken en wegen in de algehele belangenafweging zoals die volgt uit artikel 3:4 van de Awb. Verwijzing naar ABRS 08-03-2017, [ECLI:NL:RVS:2017:622](#). I.c. wordt geoordeeld dat er onvoldoende duidelijkheid is over het onderzoek naar de effecten op de natuur. Het bestreden besluit is onvoldoende zorgvuldig voorbereid en ook onvoldoende gemotiveerd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2025, 862

HvJEU (Grote kamer), 01-08-2025, [ECLI:EU:C:2025:591](#)

Alace.

Richtlijn 2013/32/EU 36, 37, 46 lid 3

PROCEDURERICHTLIJN. Aanwijzing van een derde land als „veilig land van herkomst”. Een verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land kan in het kader van een versnelde procedure aan de grens worden afgewezen wanneer zijn land van herkomst door een lidstaat als „veilig” wordt aangewezen. Het Hof preciseert dat lidstaten dit kunnen doen door middel van een wetgevingshandeling, op voorwaarde dat een rechter doeltreffend kan toetsen of de in het Unierecht gestelde materiële voorwaarden zijn vervuld. De verzoeker en de nationale rechter moeten toegang hebben tot de informatiebronnen waarop deze aanwijzing berust. Een lidstaat mag een land echter niet in de lijst van veilige landen van herkomst opnemen indien dit land niet aan zijn gehele bevolking voldoende bescherming biedt.

Bij dit arrest is een [nieuwsbericht](#) (“Internationale bescherming: de aanwijzing van een derde land als „veilig land van herkomst” moet doeltreffend door een rechter kunnen worden getoetst”) uitgebracht.

JnB 2025, 863

HvJEU, Conclusie A-G Spielmann, 01-08-2025, [ECLI:EU:C:2025:625](#)

Adrar.

Richtlijn 2008/115/EG

TERUGKEERRICHTLIJN. Toetsing voorwaarden rechtmatigheid inbewaringstelling. Zo nodig ambtshalve toetsing aan beginsel van non-refoulement en het belang van het kind en familie- en gezinsleven.

1) De artikelen 5 en 15 van richtlijn 2008/115/EG [Terugkeerrichtlijn], gelezen in samenhang met artikel 6, artikel 19, lid 2, en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moeten aldus worden uitgelegd dat

de rechterlijke autoriteit die de rechtmatigheid moet toetsen van de inbewaringstelling van een illegaal verblijvende derdelander met het oog op diens verwijdering ter uitvoering van een definitief geworden terugkeerbesluit, verplicht is om zich, zo nodig ambtshalve, ervan te vergewissen dat het beginsel van non-refoulement zich niet verzet tegen deze verwijdering wanneer er in een eerdere fase geen rekening is gehouden met dit beginsel, te meer wanneer er zich na de vaststelling van het terugkeerbesluit een wijziging in de omstandigheden heeft voorgedaan die een aanzienlijke invloed kan hebben op de beoordeling van de situatie van de betrokken derdelander in het licht van het beginsel van non-refoulement.

2) De artikelen 5 en 15 van richtlijn 2008/115, gelezen in samenhang met artikel 6, artikel 7, artikel 24, lid 2, en artikel 47 van het Handvest,

moeten aldus worden uitgelegd dat

de rechterlijke autoriteit die de rechtmatigheid moet toetsen van de inbewaringstelling van een illegaal verblijvende derdelander met het oog op diens verwijdering ter uitvoering van een definitief

geworden terugkeerbesluit, verplicht is om zich, zo nodig ambtshalve, ervan te vergewissen dat het familie- en gezinsleven en het belang van het kind, zoals bedoeld in artikel 5 van richtlijn 2008/115, zich niet verzetten tegen deze verwijdering wanneer daarmee in een eerdere fase geen rekening is gehouden en voor zover de betrokken derdelander niet kan worden geacht te zijn tekortgeschoten in zijn verplichting tot loyale samenwerking, hetgeen de verwijzende rechter moet nagaan in het licht van de omstandigheden van de zaak.

Zie in dit verband de verwijzingsuitspraak van de rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond van 6 mei 2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:7570](#).

JnB 2025, 864

HvJEU (Vijfde kamer), 01-08-2025, [ECLI:EU:C:2025:603](#)

Al Hoceima.

Richtlijn 2008/115/EG

TERUGKEERRICHTLIJN. Terugkeerbesluit. Niet-toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek. Ook na geruime tijd kan dan een inreisverbod worden uitgevaardigd.

Het Hof (Vijfde kamer) verklaart voor recht:

1) Artikel 7, lid 4, artikel 8, leden 1 en 2, en artikel 11, lid 1, van richtlijn 2008/115/EG

[Terugkeerrichtlijn]

moeten aldus worden uitgelegd dat zij zich ertegen verzetten dat het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek wordt beschouwd als een loutere uitvoeringsmodaliteit die de rechtstoestand van de betrokken derdelander niet wijzigt.

2) Artikel 13 van richtlijn 2008/115, gelezen in het licht van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moet aldus worden uitgelegd dat een besluit om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen, in rechte moet kunnen worden aangevochten.

3) Artikel 3, punt 6, en artikel 11, lid 1, van richtlijn 2008/115 moeten aldus worden uitgelegd dat zij zich er niet tegen verzetten dat de bevoegde nationale overheid ook na geruime tijd nog een inreisverbod oplegt, op basis van een terugkeerbesluit waarin geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend.

4) Artikel 3, punt 4, en artikel 7 van richtlijn 2008/115 moeten aldus worden uitgelegd dat de in een terugkeerbesluit opgenomen bepaling over de termijn voor vrijwillig vertrek integrerend deel uitmaakt van de terugkeerverplichting die in dat besluit wordt opgelegd of vastgesteld, zodat de onwettigheid van die bepaling tot gevolg heeft dat het besluit in zijn geheel nietig moet worden verklaard.

[Naar inhoudsopgave](#)

Visum

JnB 2025, 865

Tussenuitspraak Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Groningen, 05-08-2025,

[ECLI:NL:RBDHA:2025:14544](#)

minister van Buitenlandse Zaken.

Visumcode 32 lid 2

VISUM. Tussenuitspraak. Ambtshalve toetsing en nader onderzoek naar het algoritme Informatie Ondersteund Beslissen (IOB).

1. Deze tussenuitspraak wordt gedaan hangende het beroep van eiseres tegen de afwijzing van haar aanvraag om een visum kort verblijf. De rechtbank stelt in deze tussenuitspraak vast dat de minister bij haar besluitvorming gebruik heeft gemaakt van het algoritme Informatie Ondersteund Beslissen (IOB), maar dat dit niet uit de motivering van de besluiten blijkt. De rechtbank stelt de minister in staat dit motiveringsgebrek te herstellen. Verder verzoekt de rechtbank de minister schriftelijke inlichtingen te verschaffen over de inhoud en het gebruik van het algoritme IOB, zoals over de exacte gegevensverwerking en risicoprofilering. Ook verzoekt de rechtbank de minister om een nadere motivering waaruit blijkt op welke wijze dit algoritme als ook de genoemde 'hits' in het geüploade document in het dossier van eiseres, van betekenis zijn geweest bij de weigering om aan eiseres een visum kort verblijf te verlenen. De rechtbank verzoekt de minister voorts aan te geven of er al een Impact Assessment Mensenrechten en Algoritmes (IAMA) is uitgevoerd en zo ja, wie dit heeft uitgevoerd en wat de inhoud en de conclusies van dit assessment zijn.

[Naar inhoudsopgave](#)